

(SRI A. G. RAMACHANDRA RAO.)

therefore any further discussion on this subject is not necessary.

Mr. SPEAKER.—As Hon'ble Members are aware, it is not every matter of importance that can claim precedence over the appointed business. There is no such emergency as will brook no delay and has to supersede the list of business. This matter is doubtless of deep concern to the people of the area, but it is not admissible as an adjournment motion. Further the Hon'ble Member should have given notice at the earliest possible opportunity, namely, before 10 A.M. yesterday.

I therefore rule the motion as out of order.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—I cannot understand the difference between 10 A.M. and 1 P.M. in an urgent matter of this sort. Anyway I bow to the decision of the Chair. I will withdraw it, Sir.

Rajpramukh's Recommendation.

Re: DEMANDS FOR ADDITIONAL AND SUPPLEMENTARY GRANTS FOR 1955-56.

Mr. SPEAKER.—In pursuance of clause (1) of article 205 sub-clause (1) of the Constitution, His Highness the Rajpramukh has directed that the demands for additional and Supplementary grants for the year 1955-56 totalling up to Rs. 1,27,77,000 may be laid on the table of the House and I have received a message to that effect.

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO (Minister for Law and Education).—I submit that this question may be taken up a little later, because the Hon'ble Leader of the House has gone to the other House.

PAPERS LAID ON THE TABLE.

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO (Minister for Law and Education).—I beg to lay on the table, the Mysore Board of Revenue Rules, 1955.

Introduction.

Mysore Essential Services Maintenance (Amendment) Bill, 1955.

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO (Minister for Law and Education).—Sir, I beg to introduce the Mysore Essential Services Maintenance (Amendment) Bill, 1955.

MYSORE UNIVERSITY BILL, 1955.

Motion to Consider—(Continued.)

*ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲ ಗೌಡ (ಸಾಗರ-ಹೊಸ ನಗರ).—ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಆಡಳಿತ ಮತ್ತು ಇತರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಪುನಃರಚಿಸಲು ಈ ಮಸೂದೆ ಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ದ್ದಾರೆ. ಆ ಸಲಹೆಗಳಿಂದ ಈಗಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗು ವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಕೆಲವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ವಾದ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಸಿದ್ಧನಾಗಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ, ಈಗಿನ ವ್ಯಾಸಂಗ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ, ಆಡಳಿತ ವ್ಯವ ಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹಣಕಾಸಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾದ ಮಾರ್ಪಾಟು ಗಳನ್ನು ತರತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯಗಳನ್ನು ಈ ಮಸೂದೆ ಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ಹಣಕಾಸಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬದಲಾವಣೆ ಯನ್ನು ನೋಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು non-lapsable ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ವರ್ಷ ವರ್ಷ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಮೊಬಲಗಿನ ಸರಾಸರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಈಗ ಯಾವಯಾವ ಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆಯೋ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ಕೊಡುವಂತೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಣ ಕೊಡುವವರಾಗಿ ದ್ದಾರೆ. ಏನಾದರೂ ಅನಿವಾರ್ಯ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಅಗಲ ಹೆಚ್ಚಿಗೆಯೇ ಅಗಲ ಮಾಡಬಹುದೇ ಹೊರತು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿ ಗಳು ವಿವರಣೆ ಕೊಡುವಾಗ non-lapsable ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಅರ್ಥ ಬರುವಂತೆ ವಿವರಣೆ ಕೊಟ್ಟರು. ನಾನು ತಿಳಿದಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ non-lapsable grant ಎಂದರೆ, ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಅದು ಖರ್ಚಾಗದೆ ಉಳಿದರೆ ಅದನ್ನು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ರ್ಯಾಪ್ಸ್ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಡದೆ, ಈ ಬಗ್ಗೆ ರಚನಾತ್ಮಕ ಒಂದು ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು.

ಶ್ರೀ ಎ. ಬಿ. ರಾಮಚಂದ್ರರಾವ್ (ನ್ಯಾಯಾಂಗ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಗಳ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿವರಣೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಚರ್ಚೆ ಕಡಮೆಯಾಗಬಹುದು. ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ತಿಳಿದಿರುವ ರೀತಿ ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ವಿನಸ್ತಿ ನಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ Non-lapsable grant ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೂ Perpetual grant ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೂ ಇರುವ

ಮೈತ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ confusion ಬಂದಿರಬಹುದು. ನಾನ್-ರಾಪ್ತಬರ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಎಂದರೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು. Perpetual grant ಎಂದರೆ, ಬಡ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಬಹುದು ಅಥವಾ ಕಡಮೆಯಾಗಬಹುದು, ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಹೀಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಹೊಸ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವಾಗ ಈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮಟ್ಟವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೂ ಅಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಪರಿಶೋಧಿಸಿ ಒಂದು ವರದಿಯನ್ನೂ ಪ್ರಸಲು ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಿತಿಯವರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸುಧಾರಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಲಹೆ ನೀಡಲು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟದಿಂದ ಮೊದಲು ಗೊಂಡು ಅಂದರೆ ಪ್ರಾರಂಭದ ಘಟ್ಟದಿಂದ ಹಿಡಿದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮಟ್ಟದವರೆಗೂ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಅವರು ಒಪ್ಪಿಸಿರುವ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆ ಸಮಿತಿಯವರು ತಿಳಿಸಿರುವ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಲು ಈ ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮನೂವೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನೂತ್ನ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕೈಬಿಟ್ಟು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಕೆಲ ಕೆಲವು ನೂತ್ನ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಈ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಆಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಿಕ್ಷಣದ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವ ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ಯಾವ ಬಾಬಿಗೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹಣದ ಸಿದ್ಧತೆ ಬೇಕು, ಕಟ್ಟಡಗಳ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಎನ್ನುತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಖಚಿತವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಡದೆ, ಕೇವಲ ಇವರ ಉತ್ತರವೆಲ್ಲಾ ಇದರ ಉದ್ಘಾಟನಾ ಕಾರದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಈಗ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರಿಗೆ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಈ ಮನೂವಾ ಕಾನೂನಿನ ಮೂಲಕ ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ತಂದಿರತಕ್ಕಂಥ ಮನೂವೆಯು ಇಂದಿನ ಹಣ ಕಾನೂನಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ತಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾನೀಗ ಹಣ ಕಾನೂನಿನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ಈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ದವರು ತಮ್ಮ ಪೇಷೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇವರು ಪೇಷೆ ಅನುಕೂಲತೆಗಳ ನೇರವಾಗಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಘಡಿನಿಂದಲೇ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಒಂದು ಏರ್ಪಾಡಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಕಾನೂನು ಮುಂದೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೊಂದನ್ನೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಏನಾದರೂ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೋ, ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಟ್ರಾವೆಲ್ ಕೂರ್-ಕೊಚಿನ್ನುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬಾಕಿ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿರುವಂಥ ಕಡಮೆ ಸಂಬಳವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಯಾವ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲೂ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ. ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಮೂರುವರ್ಷ ಸ್ಥಾನಗಳಿರುತ್ತವೆ, ಅಂದರೆ I ಕ್ಲಾಸ್, II ಕ್ಲಾಸ್, III ಕ್ಲಾಸ್ ಎಂದು ಇವರುಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಸಂಬಳದ ಗ್ರೇಡ್ ಅಂದರೆ ರೂಪಾಯಿ 100-10-150; 150-10-200; 200-10-250 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ. ಇತರ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ರಾ. 220-550ರ ವರೆಗಿರುತ್ತದೆ. ಉಸ್ತಾನಿಯ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ 300 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಗ್ರೇಡಿನಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ 600 ರೂಪಾಯಿಗಳು, 800 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಗ್ರೇಡಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ 250-15-400 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಗ್ರೇಡಿದೆ. ಆದರೆ ಟ್ರಾವೆಲ್ ಕೂರ್-ಕೊಚಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ 120 ರಿಂದ 275ರ ವರೆಗೆ ಗ್ರೇಡಿದೆ. ಹೀಗೆ ನಾವು ಈ ಆದಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಏನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು. ಹಿಂದೆ ಏನು ಅವರಿಗೊಂದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತೋ ಅದು ಈ ಬದಲಾವಣೆಯಾದ ಮೇಲೂ ಅಷ್ಟೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಸರಿಸಮಾನತೆ ಇರುವಂತೆ, ಇತರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಮಾಡಿ ಅವರ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸದಿದ್ದರೆ ಈ ಕೇವಲ ಬದಲಾವಣೆ ಎಂಬ ಪದದಿಂದ ನಮಗೆ ಅಷ್ಟು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಕಾಲ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿದೆ. ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ವರ್ತನ ಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಈಗ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ವರ್ತನ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಪರದೇಶಗಳವರಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡು ನೋಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ರಿಸರ್ಚ್ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ಇತರ ದೇಶಗಳು ಪಗತಿ ಹೊಂದುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮುಂದುವರಿಯಲು ನಮಗಿನ್ನೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ರಿಸರ್ಚ್ ನಡೆಸಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಿಲ್ಲ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರ ಹಾಜರಾತಿಗಳಿಲ್ಲ, ಲೈಬ್ರರಿಗಳಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಏನೊಂದು ರೂಪವಿತ್ತೋ ಅದಕ್ಕೆ ಈಗ ಬಣ್ಣ ಹಾಕಿದಂತೆ ಮಾತ್ರ ಆಗಿದೆ. ಅಷ್ಟೇರಿತಾಯಿ ತಿಳಿಸಿನಲ್ಲೇನೂ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅನುಕೂಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರ ಧೋರಣೆ ಆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.)

ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಯೇ ಇದೆ. ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗಬೇಕಾಗಿರುವ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿನೂ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡದೆ, ಆ ದಿವಸಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಆ ದಿವಸ ರಜೆ ಕೊಡಬೇಕು, ಈದಿವಸಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ರಜವನ್ನು ಆ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಏನೋ ಒಂದು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಂತೆ ಹೇಳಿ ಆ ಸರ್ವೋದಯದ ದಿವಸ ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತೂ ಈವರೆಗೆ ಬೋಧನಾ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಈಗತಾನೆ ಒಂದು ಪ್ರಕಟಣೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಈ ಜಾತಿ-ಮತ ಸಂಬಂಧವಾದ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದುವರೆಗೂ ಏನೊಂದು ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅದನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾದಂಥ ವಿಚಾರ. ಆದರೆ ಇತ್ತ ಕಡೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಂಥ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇತರ ಬೇರೆ ವಿಧವಾದ ಅಂದರೆ ಜಾತ್ಯತೀತವಾದಂಥ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳಿಗೆ ಅಂದರೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಿಲಯಗಳಿಗೆ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಲು ಮುಂದೆ ಹೋಗಿರುತ್ತಿದ್ದು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರ ಪ್ರಯತ್ನವೇನೆನೂ ಸಾಲದು. ಈ ದಿವಸ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸೀಟ್ ಪಡೆಯುವುದೇ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಸಿಟಿಗಾಗಿಯೇ ಅವರು ಎಷ್ಟೋ ಯಜ್ಞಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಊಟದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಂತೂ ಹೇಳತೀರದಾಗಿದೆ. ಅವರಿವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರೂಮಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೋ ಅಥವಾ ಹೋಟಲಿನಲ್ಲಿ ಇದು ಕೊಂಡೋ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಹೇಳುವುದು, ಈ ಜಾತಿಸಂಬಂಧವಾದ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಗುತ್ತೆಂದು ಹೇಳಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರ ನೋಡಿದರೆ ಕಾಯಿಲೆಗಿಂತಲೂ ಮದ್ದೇ ಬಹಳ ಕಟ್ಟಿದ್ದೆಂದು ಹೇಳುವ ಹಾಗಿದೆ. ಈಗಲಾದರೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ತಮ್ಮ ಗಮನಕೊಡುವುದು ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೆ.ಗೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಯೋಜನೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಶಿವಮೊಗ್ಗದ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಟೌನ್ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಉರಾಚೆಗೆ ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಆ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುವಾಗ ಬಹುಶಃ ಕಾಲ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆ ಭದ್ರಾವತಿ ಮತ್ತು ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಈ ಎರಡೂ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕೇಂದ್ರ ಸ್ಥಳವಾಗಿ ಕೂಡಿ ಹೋಗುತ್ತವೆಂಬ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಹಾಗೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿರಬಹುದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆ ಸರ್ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರೂ ಮತ್ತು ಸರ್ ಮಿರ್ಜಾರವರೂ ಒಂದು ಮೆಷಿನ್ ಟೂಲ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನೂ ಸಹ ಆ ಭದ್ರಾವತಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹಾಕಬೇಕೆಂದಿದ್ದರಂತೆ. ಈಗ ಕಾಲೇಜು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿ ಎಂಟು ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೆ

ಯಿತು. ಆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಂಪೌಂಡ್ ಗೋಡೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಹಾಕಲಕ್ಕೆ ಇದುವರೆಗೆ ಇವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೂ ಮತ್ತು ಜವಾನರಿಗೂ ಕ್ಯಾಟರ್ನುಗಳಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಿಂದ ಹುಡುಗರಿಗೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಾರದು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಊರಿಗೆ ದೂರವಾಗಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅಂಥ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಕಾಲೇಜ್ ಸ್ಟಾಫಿಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಆಗ ನಮಗೆ ಈ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯಕವಾಗಿ ಬಹುದು.

ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ಪ್ರಯೋಗಮಾಡಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದೇನೋ ಬಹಳ ಆದರ್ಶವಾದದ್ದೇ ಹೌದು. ಎನೋಬಾ ಭಾವಯವರು ಹೀಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ದಾನ. ರೂಪವಾಗಿ ಪಡೆಯಲು ಮೊದಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅದೇ ಚಳವಳಿಯನ್ನು ಈಗ ಇವರು ನಮ್ಮ ನಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ದಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥ ಮಹನೀಯರುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ದಾನ ರೂಪದಿಂದ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಜಮೀನು ಯಾವ ಶಾಲೆಗೆ? ಇದರ ಮುಂದಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇನು? ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಮೊದಲನೆಯ ಪಾಂಡಿವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಮುಗಿಯುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಫಲತಾಂಶವಿನ್ನೂ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಯೋಜನಾ ಬಡ್ತಿ ವಲ್ಲದಂಥ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಏತಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಬೇಕಾಗಿತ್ತು? ಇದೊಂದು ಹೊಸ ಕಣ ಸಪ್ತಾಕ್ಷ. ಇಂಥದು ಯಾವುದೂ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವಾಗ ಈ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ? ಈ ರೀತಿ ದಾನ ರೂಪವಾಗಿ ಜಮೀನನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಮುಂದೆ ಇದನ್ನು ಯಾವರೀತಿ ನಡೆಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಇಂಥ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಕೈಹಾಕುವ ಬದಲು ಯಾವ ಬಾಬುಗಳಿಂದ ಜನರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಂಥ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಲು ಸರ್ಕಾರ ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾನೀಗ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸುಧಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯವರು ಒಪ್ಪಿಸಿರತಕ್ಕ ಸುಧಾರಣೆಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಈ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪುನರ್ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲು 1933ನೆಯ ಇಸವಿ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಆಕ್ಟಿಗೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ತಂದಿರುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಇವರು ಕೈಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಲ್ಲ.

1-30 P.M.

ಇನ್ನು Appointmentಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಈಗಿರತಕ್ಕ ನಿಬಂಧನೆಯನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಅವರನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ನೇಮಿಸುವಾಗ ಚಾನ್ಸಲರ್‌ರವರು ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನ್‌ರವರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಮ್ಮ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸುಧಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯವರು ಕೂಡ

ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ವಿಷಯ Board of Appointments ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, Public Service ಕಮಿಷನರ ಕೈವಾಡ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಂಶ. Constitution ಹಿನ ರೀತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, Public Service Commissionನ ಅಧಿಕಾರವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಇದನ್ನು ನಾವು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಬೇಕು. ನಿನ್ನೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಅದಕ್ಕೆ Specialists ಅಥವಾ Experts Committee ಮಾಡಿ ಅವರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಪಡೆದು Public Service Commission ತಮ್ಮ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದೆಂದು ಒಂದು ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಸೆರೆಕ್ಸ್ ಕಮಿಟಿಯವರು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಯಾವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂಬುದನ್ನು ಕೊನೆಯದಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅವರ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಸೆಳೆಯುತ್ತಾನೆ.

ಇನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ Examinations Control ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದು Controller of Examinations ನೇಮಕ ಮಾಡುವ ವಿಚಾರ. ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಹಗರಣ ಈಚೆಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ನಡೆದಿದೆ. Papers ಎಲ್ಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಅವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹತ್ತಿ ಹೋಗುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಕೂಡ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇಂಥದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದು ಬಹಳ ಸೂಕ್ತ. ಯಾವ ರೀತಿ ಪ್ರಾಚಾರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ಆಡಳಿತ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಪಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಬೋಧಕ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಒಂದು ವಿಧಾನವನ್ನು ನಾವು ರೂಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈಗಿರತಕ್ಕ ರಾಜಕೀಯ ಪಾತಾವರಣ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ನಾವು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಸೆನೆಟ್ ಸಿಂಡಿಕೇಟನಲ್ಲಿ ನಾಮಿನೇಷನ್ಸ್ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿ ಚುನಾವಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಡಿಮೆಮಾಡಿದರೋ ಅದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿಲ್ಲ. ಕಡಿಮೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಮಾತ್ರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಅಯ್ಯಂಗಾರ್‌ರವರು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು retrograde step ಆಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿದಾಯಕವಾದ ಚಿತ್ತೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. Vice-Chancellor ಹುದ್ದೆಯನ್ನು ಚುನಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಶ್ರೀಕೆ ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮೇಶ್ವರರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಚುನಾವಣೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಈಗಿನ ರಾಜಕೀಯ ಪಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಈಗಿನ ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ಎಡೆಕೊಡಬಹುದು, ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಗುರಿ ಸಾಧಿಸಲಾಗದೆ ಹೋಗಬಹುದು ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು Panel ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದರಿಂದ selection ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ನನಗೂ ಕೂಡ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಭಾಷಣ ಮಾಡುವಾಗ ಈ ರೀತಿ ಉದ್ದೇಶ

ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಾನೂನು ಮಾಡಿದರೆ ಒಹುಶಃ University Grants Commission ಅವರು ಹಣಕಾಸು ಕೊಡಬಹುದೆಂದು ಅಶಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದು University Grants Commission ರವರು ಹೇಳಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವರ ಇಷ್ಟವನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ವಯಂ ಆಡಳಿತದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸ್ವಯಂ ಅಧಿಕಾರ feudal conception ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ಯಾವ ಅಧೀನಕ್ಕೂ ಒಳಪಡದೆ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಯಾವ ಹಣವನ್ನೂ ಪಡೆಯದೆ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಂಥ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಬಹುದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಓದಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಳೆಯ ಪ್ರಸ್ತುತಗಳನ್ನು ಓದಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದೊಳಗೆ ಅಷ್ಟು ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದು ಈಗಿನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಜನರ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸತಕ್ಕ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಜನರ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸತಕ್ಕ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಮೂಲಕ ತಯಾರು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಎರಡು ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಿರತಕ್ಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ತಮಗೆ ಇಷ್ಟ ಬಂದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ ಎನ್ನುವ ಶಂಕೆಯಿಂದ ತಾವು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಈ ಒಂದು ವಾದ ಯಾವ ರೀತಿ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ ಕೂಡ ಸಂಪಾದಕೀಯ ಬರೆದು ಆ ರೀತಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು, ಸರಿಯಾದ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಎಂದು ವಿರೋಧಿಸಿವೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಗ್ರಾಂಟು ಕಮಿಷನ್ ಅವರು ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ತೊಂದರೆ ಯಾಗಿದೆ, ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಿ ಸೆರೆಕ್ಸ್ ಕಮಿಟಿಯವರು ಆ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚು ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಟ್ಟು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಮಸೂದೆಯಲ್ಲಿ visitatorial powers ಕೊಟ್ಟು ಹಣಕಾಸಿನ ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು ನೇಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. Visitatorial powers ಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ರೈಬರಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಹಿತಕರವಾದುದು ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದೇ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿ ಕೋಣದಲ್ಲಿ ತಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದುಕಡೆ ಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತಾ "University must form part of the

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ)

economic and educational planning that the Government undertakes" ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಬಹಳ ಉದಾತ್ತವಾದ ಧೈಯದಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲ ಅಥವಾ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದಾದ ಒಂದು ಸರ್ಕಾರದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅವರು ಮಾಡುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇರಬೇಕೆಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಬಹಳ ತಪ್ಪು. ಏಕೆಂದರೆ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ದಿನವೂ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇರುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲ. ಅವಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪರಂಪರೆ ಇದೆ. ಅವು ಬೆಳೆದು ಬರತಕ್ಕ ತರಹವೇ ಬೇರೆ. ಇವು ಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾವಣೆ ಆದ ಹಾಗೆ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲ. ಇವು ಒಂದು ಥೋರಣೆ, ಒಂದು ಧೈಯವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸತಕ್ಕ ಮತ್ತು ರೂಪಿಸತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಐದುಬಾರ್ಷ್‌ಕ್ಯಮೈ ಅಥವಾ ಮೂರು ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗುವುದರಿಂದ ಅವರು ತಮಗೆ ಸರಿಯೆಂದು ತೋರಿದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದು ವಾದ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದು ಘಾತಕವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೂಡ ಆಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇವತ್ತು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಬೆಳೆದುಬರಬೇಕಾದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಕಾರ್ಲೆಜುಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತ ಯೋಜನೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಯೋಜನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಆಗ ಅದು ಬರಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿದಂತಾಗಿ ಈ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ. ಆ ರೀತಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ನಾವು ಕಲ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯ ಸಮಾಜರ ಅಥವಾ ಚಾನ್ಸಲರ್ ಮುಖಾಂತರ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೆ ನಿನ್ನೆ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿ ರಾಮೇಶ್ವರರು ಮತ್ತು ಇತರ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅವಕಾಶವನ್ನೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಅಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ವಿಚಾರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಹರಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬರತಕ್ಕ ಪ್ರಜೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಾರಪರರಾಗಿ ಮುಂದೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರತಕ್ಕದ್ದು ನಾವು ಹೆಮ್ಮೆಪಡತಕ್ಕ ವಿಷಯ. ಅದನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಾವು ಇನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. Laboratory ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, research section ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ವಸ್ತುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಕೊರತೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಪೂರೈಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಿಬ್ಬಂದಿಗಳಿಗೆ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಭತ್ಯೆ

ವನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಅಥವಾ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಮುಂದೆ ರಚಿಸುವ select ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಮನೋದಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧತೆಗಳು ಅವರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಹೋಗರಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೆ ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಹತ್ವರ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri J. MOHAMED IMAM (Jagalur).—Mr. Speaker, Sir, I am prompted to make a few observations on this Bill because of my long association with the University and its affairs. We had considerable discussion on this Bill since yesterday and some very interesting speeches have been made and some of them have been very useful also. I may state, Sir, that, so far as we are concerned, we are interested in upholding the prestige of the University and in improving its affairs. As pointed out by my friend Sri Srinivasa Iyengar, we have no serious differences so far as this Bill is concerned though it is our duty to point out some of the drawbacks.

Sir, ever since the popular ministry came into power, serious efforts are being made to tune up the present system of education, specially University education. With this end in view, Dr. C. R. Reddy's services were requisitioned. He was appointed as the Pro-Chancellor of this University and he was also asked to draw up a report on the working of the education system in Mysore. He did spend a considerable portion of his time in studying the working of the University and submitted a very interesting and elaborate report not only on University education but also on primary and secondary education. He also prepared a draft University Bill and sent it to the Government for being passed as law. The draft Bill of the University Act—the proposed Act—was circulated to all the members of the Legislature at that time and all of us were prepared to take

part and help in the debate of the University Bill. But curiously enough Government did not think it worthwhile to proceed with that University Bill and we never heard of it again. Dr. C. R. Reddy and I used to meet informally and frequently. He was very much worried. He said 'I wasted my time and the money of the University. How is it that my proposals either as they are or in the modified form have not been given effect to?' He was depressed. I may not be wrong if I say that he died of a broken heart because he took it to heart seriously.

Just at that time the Government of India also appointed a Commission under Sri Radhakrishnan, the present Vice-President of India. They toured throughout India. They visited this University. They consulted the University Council of which I was a member at that time and eventually they sent up a report on University Education to the Central Government.

After this Ministry was ushered in, the present Minister for Education and the Chief Minister are obsessed with the idea of solving various University problems and giving a new orientation to the present system of education. With this end in view, a big Reforms Committee was constituted, in which I also happened to be a member. This Reforms Committee consisted of many eminent educationists. They met for days and days and drafted a report which is before the Government. Now, Sir, the present Bill seems to be the cumulative effect of all these reports. I must say we are in the midst of these various reports and proposals and as a result, a good deal of confusion is being caused being in our minds. I leave it to the Government whether it is going to prove successful or not. They want to tone up the morale of the University. They want to give a system of University Education which will be eventually useful to those who have learnt it. The report of Dr. C. R. Reddy and the report of Sri Radhakrishna lay emphasis on the academic aspect and on the cultural aspect and also they have given suggestions as to how the composition and structure of the University should be, how far its powers should extend and to

what extent. The Mysore Education Reforms Committee or Sri K. Hanumanthaiya's Committee lays stress on the practical aspect. They want to provide a practical training and to a certain extent they have mixed, I may say, a few ideological schemes like Bhoodan Movement, social services and other similar ventures.

Sir, we are all proud of our University. This University was started in the year 1916 and I may state that outside British India, Mysore University was the first to be started. It was an achievement of the administrators then and they were responsible to secure a University in the State of Mysore. At that time they were very zealous and were particular to improve the status of the University, to give it a very high standard. Many eminent educationists were invited to our University. This University is associated with such names like Dr. Radhakrishnan, the present Vice-President of India, Radha Kamal Mukherji, K. T. Shaw, who opposed in the presidential elections, Dr. Brajendranath Seal, that great philosopher, Dr. Metcalfe, and various others. We did then enjoy a high prestige and place. It was Dr. Brajendranath Seal who put the University on a statutory basis in the year 1929 or 1930. Before that, there were only two bodies in the University—the University Council and the Senate. There was no Academic Council and there were not as many faculties as there are now. He prepared an elaborate scheme called the University Reorganisation Scheme. It was placed before the Senate and the University Council. In this connection I would like to know and ascertain from the Hon'ble Minister for Education if this University Bill has been sent to the University, and if the opinion of the University Council, the Senate and the Academic Council has been obtained. Not that it is necessary or compulsory to obtain it, but the tradition and convention demand it.

I was referring to the Reorganisation proposals of Dr. Brajendranath Seal. Before he sent up the matter to the Government, he did place it before the Senate. I was a member then. We discussed it threadbare. It was then

(SRI J. MOHAMED IMAM.)
that the University was divided into University Council, the Academic Council and the Senate. After it was approved by the Senate and the University Council, the matter was sent up to the Government. Government pursued the Bill further and they co-opted the then Vice-Chancellor Dr. Metcalfe as a member of the Legislative Council and then it became law. That has been the tradition. I think, here the Government would have been on safe grounds if they had consulted the various University bodies before they pushed through this legislation. Not that I minimise the capacities or the abilities of the Government, but I do attach great importance to these bodies who, day and night, are dealing with University matters and who can give correct judgment. If this is not done, I must say it is an omission to be regretted. Because no law connected with the University should be passed without consulting these bodies.

I have got another misgiving in my mind. Dr. Radhakrishnan's report contemplates concurrent jurisdiction. It is recommended therein that it is necessary that all matters of national importance and on question concerning the national language and on matters concerning research and such other matters should be dealt with by the Central Government and funds should be made available by the Centre. In local matters it should be dealt with by the University. Of course, there was a proposal to make the University a Central subject. But they have recommended that it is more prudent and more advantageous to keep 'University' in the concurrent list. They have also appointed a University Grants Commission whose duty is to make grants to various Universities. I understand that, till now, the Mysore University has not benefited to any extent. I do not know why. But I think that the Government of India have not yet taken any definite steps to place the University on the concurrent list in accordance with the recommendations of Sri Radhakrishnan's report. I do not know whether they have given weight to Sri Radhakrishnan's report or not.

The Government of Mysore should know what is the attitude of the Government of India towards the recommendations of Sri Radhakrishnan's report, whether it contemplates to place University matters on the concurrent list. When the University becomes a concurrent subject, we will have to change our outlook. We will have to adjust. We will have to make necessary changes. It is very important and I hope the Government will enlighten on this. On these two grounds,—not that I am against the Bill not that I want to adopt obstructive tactics,—that they have not consulted the University bodies and the doubtful attitude of the Centre towards the Universities, I think it is better to wait for some time. It is desirable to know exactly our own definite position.

A third matter comes into my mind as to why we should not be in a hurry. The States Reorganisation Commission Report is before us. A greater Karnataka is going to come in when many things will have to change. Another University will also come in with Karnataka when we will have to make many changes. In view of these three facts, the Government may consider whether we should be in a hurry or whether it is desirable and wise to wait.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—Then it will be a question of only affiliation of another University.

Sri J. MOHAMED IMAM.—I do not know what our commitments will be. There are various problems which will come in; not only this matter. . . .

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ತಿಮ್ಮಪ್ಪಗೌಡ (ಅರಕಲಗೂಡು).—ನೂರಾರು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದೂ ಒಂದು.

ಶ್ರೀ ಜೆ. ಮಹಮ್ಮದ್ ಇಮಾಂ.—ಅದಕ್ಕೇ ಆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವವರೆಗೂ, ಅವುಗಳನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವವರೆಗೂ ನೀವು ತಾಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು.

Sir, I was just now telling that our University's prestige was very high. The University was associated with many eminent persons. It was in the year 1933 that the University Act was passed when a provision was made for the association of non-official elements and the representatives of the Legislature into the governing body of the

University. I may safely say, from that time politics was introduced into the University.

2 P.M.

I was a member of the University both before this provision was introduced and afterwards. Since then I must say politics has been playing a good deal of part in the affairs of the University and so much so, I think, it is common talk and there are grounds to believe that the affairs of the University are not as satisfactory as they ought to be, that its prestige has gone down. It has become a ground for politicians and people who want to gain through Communalism. Sir, I must say from my personal knowledge that every Vice-Chancellor has gone out of the University unceremoniously and in unpleasant circumstances. University, it is said, has become a communal ground. It is said that appointments are made and promotions are made not strictly on merit but through persuasion, canvassing, communal grounds and various other circumstances which are not relevant. There are Government orders which are capable of being interpreted in any way as we please. Specially there is one Government Order passed in the year 1929 which lays down like this.

“That qualification approximately being equal the appointment shall go to backward communities.”

Till now nobody has been able to understand or define what is meant by approximate qualification. It is interpreted in various ways, to suit individual cases. It has been held that a person who has put in four years of service holding M.A. degree, is equal to another M.A. who has put in 20 years of service even though he is his teacher. I must say that there has been a good deal of discontentment. There have been instances where people who have put in two years of service have been made Assistant Professors in preference to those who have put in 20 years of service or who have done good research work or who have written good thesis. It is this thing that has spoiled the morale of the University. It is this

thing which has brought bitterness and wrangling in the University Council, so much so whatever is passed in the University Council is not a final matter; it always goes to Government. Often Government has reversed the decision of the University Council; often they have made their own decisions. It is not an uncommon feature that the candidates will be influencing the members of the University Council. They go from door to door canvassing for themselves; going to the doors of the Secretariat, catching hold of the Ministers or their friends for influence. I think this sort of recommendations to the Council is a nuisance. This practice is prevailing much more in our University than in any other University. These are hard facts which you cannot overlook. The Vice-Chancellor will always be in a predicament. In the University Council there are parties and parties aligned towards different interests. So much so, I can tell you for years no work was transacted, and there was a time when 50 places were kept vacant. I do not know how this body could function effectively. The poor Vice-Chancellor, I do not envy his position—will be in a very difficult position.

When I was the Minister for Education, Mr. Mcalpine was the Vice-Chancellor of the University. Once he came to me and requested me to retire him on account of his poor health. He told me that if he were to continue, he was going to die; he could not stand the quarrels and cliques in the University Council. These are his very words. So he forced the Government for his early retirement. I know that he wanted to uphold the dignity of the State and so he got into troubles. Vice-Chancellor's place is a curious one. He has got all the responsibilities; he has to shoulder all the burdens of the University and he is held responsible for anything that goes wrong. He has no powers. He is sandwiched on one side by the University Council and on the other side by the Government. He cannot take any independent step; he cannot even dismiss a peon without the consent of the University Council. If he did so, the University Council

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಮಹಮ್ಮದ್ ಇಮಾಂ.)

would take him to task. The Members of the Council would question him for not consulting them. I know a case where when the Vice-Chancellor wrote a letter to the Government, one member said "Why did you write it, you have no business to correspond with the Government without the consent of the Council." Such is the unhappy position of the Vice-Chancellor. On the other hand if anything goes wrong, the Government will hold him responsible. He is placed in between the Government and the University Council. He has to satisfy both the bodies. He has to keep the Government in good humour. So much so, I very much pity his lot. His lot is deplorable. I do not know why people aspire to become Vice-Chancellor. If I am offered the post of Vice-Chancellor, I would certainly not accept the job. I would prefer to become the Director of Public Instruction rather than the Vice-Chancellor. It is quite necessary that Vice-Chancellor's place is made a little more secure and he is made less vulnerable from the attacks, because he is held responsible for everything that happens in the University. His position is very weak in the affairs of the University.

Sir, a good deal of discussion is going on this Bill as to what should be the powers of the University; whether it should be perfectly autonomous; whether it should be perfectly independent of the Government and what should be its powers. Just now my friend was telling and I would like to get it confirmed that the Central Grants Commission have not paid any grant to the University of Mysore because they thought that the Mysore University is not an autonomous body. I do not know whether this is a correct information.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK. - The Central Grants Commission had considered the University as one of the Departments of the Mysore Government.

Mr. SPEAKER.—No inference could be drawn unless there is any communication to that effect.

Sri J. MOHAMED IMAM.—The Grants Commission is meant to administer the grants to the various Universities for a particular purpose; and these purposes are these: Finance, that is, the co-ordination of facilities in special subjects, liaison between the University and the National Research and adoption of national policies and to secure the minimum standard of efficient administration. These are the four conditions of the Central Grants Commission. But if we go through the report, we do not find anywhere that the University must be absolutely autonomous.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—The Hon'ble Member is reading from the Report of Sri Radhakrishnan. The Central Government have not implemented his recommendations. The University Grants are governed by other rules.

Sri J. MOHAMED IMAM.—If they suspect our autonomy, then it is a matter worth investigating. I would like to know what kind of autonomy they insist upon. As pointed out in Dr. C. R. Reddy's report, University autonomy is based on three factors, i.e., it should be independent of the Government—is it financial independence or is it academic independence or is it administrative independence? So far as the financial independence is concerned, I think, the University must depend upon the local Government for its grants. It is true that, under the present Bill, a guarantee has been given to the University that they will be given grant on the basis of an average of three previous years *plus* whatever commitment for starting a new college and in that sphere they are autonomous. But the Government being the donors, I think, it is but reasonable that every now and then they should keep vigilance on the administration of the grant without exactly interfering with the internal matters of the University. It is left to the Government to watch through their own agent to see that the funds that would be provided are properly utilised. It is that thing that is achieved by this Bill. Perhaps till now there was uncertainty. So far as the Government grant was concerned,

it was left to the Government to give whatever grant they want. But now under this Bill there is a guarantee that the University shall get a certain amount calculated on three years' average.

So far as the academic independence is concerned, as pointed out by my friends the Academic Council came into existence in the year 1932-33. Since then it has been dealing with academic matters. But the present practice is that all regulations made by the Academic Council, must be first approved by the University Council and then by the Senate and then again they must go to the Government and have the approval of the Government. I think this process is rather elaborate and unnecessary. The Academic Council consists of people who are experts in their own subjects; they will entirely deal with academic matters; they will deal with scientific subjects. We must give them Academic Independence and matters concerned with Academic Council need not be sent to Government for their approval, unless such matters involve an extra expenditure or extra obligation or any new proposal is made. I think that autonomy may be readily granted to the Academic Council and the Academic autonomy may be ensured.

I come to the administrative autonomy. It is a very difficult matter, to specify in what form it should prevail. Should the University be absolutely independent from Government or is it the idea that Government should not have any hold? The University must be the creation of the Government, but not its creature. The University should not be a toy or a plaything in the hands of the Government. But at the same time it must exercise a sort of vigilance or a patronage on the University just as a father exercises a certain amount of vigilance on his grown up son giving him the full liberty. The University in its own sphere, in its own realm must be autonomous. So far as my experience goes, usually all controversies, all wrangling and bitterness are the outcome of the procedure and principle

adopted in making appointments. I know one instance. In fact, I took a prominent part in this. Once the University recommended a certain name to the Government for appointment as Assistant Registrar. It was a unanimous recommendation of the University Council. It went to the Government and when it came back to the University the name of the person that was recommended by the University was not there, but of some other person. Such kind of interference is unnecessary. They must give some reason. Invariably all appointments, all promotions from non-gazetted to gazetted posts under the present system, have to go to the Government for approval. But the Government should approve unless they have grave reasons to differ. Regarding proposals which involve extra expenditure—for example, a proposal to increase the number of Professors or to increase the number of Assistant Professors,—Government approval is necessary, as it is the Government that foots the bill. But the University must be given perfect autonomy in day-to-day administration and the recommendations made by the University Council to the Government should normally be approved. I know the difficulties of a democratic form of government. I know there are cliques and counter-cliques. The parties concerned follow the papers right from the clerk's table to the Minister's table. I can tell you one or two instances. When I was a Minister, some people used to approach me and request me to pass orders in a certain matter. I would say 'Let the file come', but they would say 'The file is there on your table.' Such is the case. The Ministers also must be very steady and I think popular Ministers should not easily upset or reverse the decision of the University Council. That is why Dr. Reddy has suggested visitorial powers to the Government. They should not interfere with day-to-day administration in small matters, but if there is something grossly negligent, and when the affairs are so hopelessly mismanaged, it is only then that the Government should interfere and must have the power

(SRI J. MOHAMED IMAM.)
to interfere. That is what Sri C. R. Reddy suggested.

Now I come to the appointment of the Vice-Chancellor. Yesterday there was a heated debate on the question whether the appointment of Vice-Chancellor should be by selection or by election. I happen to go through the reports of both Dr. Reddy and Dr. Radhakrishnan. I wanted to know the practice prevailing in western countries. In no western University does the system of election prevail. Though they are advanced in all respects, the appointment is only by selection of an eminent person as Vice-Chancellor. In India, I think, in most of the Universities, it is by selection. It is only in the case of the Madras University the system of election is prevailing; but, the Madras University, I think, is mostly an affiliating University. It has very few colleges under its control.

Sri K. PATTABHIRAMAN (Kolar).—It is referred to as an examining University.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK (Molakalmuru).—The Madras University is a teaching University. It affiliates several other colleges.

Sri J. MOHAMED IMAM.—In both the reports of Dr. C. R. Reddy and Dr. Radhakrishnan they have condemned the election system. At present Dr. Lakshmanaswamy Mudaliar may be a very desirable person, he may be an eminent person; but what guarantee is there, in future, through election an equally eminent person, a very deserving person will come in? Because, you know that election always depends upon the ballot box and that the ballot box can play any mischief.

Mr. SPEAKER.—The inference is that eminent persons are unfit to face an election.

Sri J. MOHAMED IMAM.—I think they will rather keep back. Many people with qualification and merit will keep back; they will not come forward when they have to face an election because they say they are not bothered.

Sri K. PATTABHIRAMAN.—Are you speaking for yourself?

Sri J. MOHAMED IMAM.—I am speaking of you. That is also another disadvantage. They will not come forward. Now especially in the days of democracy we find democracy everywhere, party spirit everywhere. Now if the place of Vice-Chancellor is to be filled up by election, at once there will be a fight between myself and Sri Bheemappa Naik, he representing Congress and I representing P.S.P. and it becomes a party issue. University is the temple of learning. It must be eschewed from all politics. There should not be any sign of politics. It is only then that the prestige of the University will be high. I want that the Vice-Chancellor should be appointed by the Chancellor. I think it is not necessary always for the Chancellor to consult the Government, though he may consult the Government for his own help. But, supposing he appoints a person as Vice-Chancellor without consulting the Government. I think he is perfectly at liberty to do so. Nobody can find fault with him. Because he is the Chancellor; not because he is the Rajpramukh but because he happens to be the Rajpramukh he is also the Chancellor. As Chancellor I do not think it is necessary for him to consult the Government though he may elect to do so for his own guidance and help.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—The Constitution of India comes in the way because as Rajpramukh he is guided by the advice of his Cabinet. If you can just differentiate between the two positions and put in a word by which you could prevent the Government from interfering with his work as Chancellor, it will be all right.

Sri J. MOHAMED IMAM.—As Chancellor it is not binding on him to consult the Government. That is my own interpretation.

Mr. SPEAKER.—If the principle is accepted, that can be improved at the Select Committee stage.

Sri J. MOHAMED IMAM.—Next I come to the composition of the Syndicate. Here I will raise an interesting controversy. It has been pointed out

in the Dr. Reddy Report. The Syndicate is the governing body. It has to maintain discipline among its staff. It has to take necessary measures for the proper management of the University. The question is whether it is desirable to associate with this governing body the members or representatives of the teaching staff. Dr. C. R. Reddy has definitely said in his Report that, from this governing body, members of the teaching staff or their representatives should be excluded. He is very strong about that. He wants the Syndicate to consist of the representatives of the oldest graduates, *i.e.*, Director of Medical Services, Chief Engineer, Director of Agriculture, Director of Public Instruction and three representatives of the Senate and Academic Council, but he has said that teachers and members of the teaching staff must be excluded. The reason given is that they are subordinates of the University Council and as subordinates when they come and sit in the governing body, then it is quite possible that they will misuse the opportunity for their own personal advantage. Secondly, there will be this question. The Vice-Chancellor who is the head of the University will be sitting there alone with a member of the staff or the Principal. Should the Professor always agree with the proposal of the Vice-Chancellor or should he differ? If he differs, though he has a right to differ, then it looks as if he is working against the Vice-Chancellor. It so happened till now from my experience that many a time these Professors and teachers who were elected to the University Council were not free from cliques; many a time they misuse their position and slyly they will be canvassing their colleagues to work for them. Such is the case. Many a time openly they defy the authority of the Vice-Chancellor. The Vice-Chancellor always depends upon the loyalty of his colleagues or of the members of the University Council but if the members of the teaching staff, forming themselves into a sort of clique, openly defy the Vice-Chancellor, then where is discipline? From my experience I know that such things have happened, so much so, it is often said,

Dr. Reddy has said, that these Professors have lost their morale. That is why he proposed that all the Professors and all the members of the teaching staff be excluded from the Syndicate. He said that there must be men who do not expect anything from the University. That is why he has included heads of departments, representatives of the Senate and representatives of the Academic Council, but a member of the teaching staff is not given any seat. This is a matter which should be considered by the Government very seriously. I do not want to give my views. The Government may consult the Vice-Chancellor or one or two bodies to see what the reaction is. I understand that in the Madras University there are no representatives of the teaching staff. This is a matter worth examining—whether the exclusion of members of the teaching staff will help to tone up the morale of the University Council, taking all the facts together. This is a very important matter. Regarding the composition, I do not mind one representative less or one representative more; we can adjust this. I am concerned only with the principle. For a smooth working, for an efficient working what should be the representation in the University Council or in the Syndicate is a matter which requires further clarification.

2-30 P.M.

Sir, now I will proceed to deal with only two or three matters.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—Do you want to exclude them from standing as candidates for the Senate and Academic Council also because they may stand from Academic Council and get elected to the University Council? You would not like to have that provision?

Sri J. MOHAMED IMAM.—The professors and teachers can contribute their experience only in academic matters. They are given very good representation in the Academic Council and their function and their duty lies in that Council. I have no objection to give the Academic Council perfect autonomy. But to give them representation in the Governing Council is a

(SRI J. MOHAMED IMAM.)

matter which needs clarification. For example, I can give you another example. There is the Tatas' Indian Institute of Science and its governing Council. Except the Director, no other representation is given to a member of the staff. These are matters which have to be considered.

Sir, I now come to two important features that have been included in this Bill. One is the constitution of the Appointment Board and second is about making social service compulsory. Compulsory social service, so far as I know, is not found in any other University. And the Mysore Government will be the first to introduce this measure in this University. So, Sir, first of all, we must consider whether social service should be compulsory or should be voluntary. This Bill provides that it should be compulsory and unless he undergoes one year's compulsory and free service, he will not be awarded degree. This is too big a risk you are taking. We have not got the benefit of any such measure being undertaken in any other University. I know Mysore University is not responsible for this measure. It is the Government which is responsible. It wants to be a pioneer. But we must look to the consequences, and consider whether it is a feasible measure, and whether it is a practical measure. Sri Radhakrishnan's Report has gone into this question where they have stated that it is inadvisable. It is stated on page 371 in that Report.—

*"51. Service must be voluntary.—*We believe that all this work should remain on a voluntary basis. We are not here passing judgment on the suggestions often made by our witnesses that in Medicine, Agriculture and perhaps in some other technical, and applied fields of education, all students should be required to do a period of social service in the villages as a pre-requisite to a degree. That is a matter of educational policy. We are discussing matters from the point of view of student welfare in this Chapter. Unless

our boys and girls go into the villages because they wish and enjoy social service, the consequences will not be satisfactory to the villages or to themselves.

We note that at least in one province the Government issued a communique to the effect that no male graduates, who had not earned a diploma in social service awarded by the Government, would be eligible for recruitment to service under Government or local bodies or aided or recognised institutions or for admission to technical or training institutions recognised by the Government, for which the Bachelor's degree or the equivalent is a requirement. This Government later saw fit to modify this communique, and stated merely that other qualifications being equal, preference would be given to candidates with Social Service training."

So, Sir, this experiment was tried in one University and it has proved a failure. I request Government to think twice before making it compulsory. What is more, it involves a good deal of finance, i.e., a sum of Rs. 12 lakhs, according to your financial memorandum. This is not the time to take big risks. This is not the time when you are spending huge sums of money on other forms of social service. We have got various other kinds of social services like the Women's Social Welfare League; some of them are doing propaganda; some of them are working for the good of the people; and some of them are working to the disadvantage of the people. For example, the Social Welfare Board under Srimathi Lakshamma. A humorous incident was told to me by a villager. He told me that all costly saris were torn away and ladies had become fashionable and did not work at home. Good old saris which had come down to them from ancestors had been torn away. So, Sir, there must be a limit for spending money on such ideological things. Now the Government want to make social service compulsory. I am not for spending money on such

social service. The candidate who renders social service is not paid anything. Secondly we do not know what kind of social service has to be done. Has anybody worked it out? Is it in the form of Boodhan Yajna? Should they go to villages and preach lessons? If so, for how long? All these working details have to be arrived at. So, I appeal to the Government not to commit themselves. If necessary let the entire scheme be worked out; let us see what the commitments are; let us see how far it is practical and then if we find it desirable, we can incorporate the scheme. For the present, let us make it voluntary. If anybody is willing to render voluntary service, let him do it. That is the recommendation of Sir Radhakrishnan Committee.

Lastly about the Appointment Board. I welcome the constitution of an Appointment Board in view of what I have mentioned but not the constitution of the Social Welfare Board. It is quite necessary that men of merit and standing are selected. It is necessary that the constitution of this Appointment Board should be such as to gain the confidence of all sections of the people. They must be people who are not guided by extraneous circumstances, who are not guided by communal passions; they must be people of eminence. It is only then that all the evil effects will go. You may suggest that it may be left to the Public Service Commission. This has nothing to do with the Public Service Commission. The Public Service Commission have got their own sets of rules; they have got their own principles and those rules and those principles may not suit so far as the selection of University men is concerned. It must be done on a quite different principle. It must be done on a quite different scale. So, I welcome this Appointment Board. If necessary, rules may be provided and they will administer those rules which may give satisfaction. That involves the separation of that power from the University Council. It is not quite clear that when you constitute the Appointment Board whether the power of the Syndicate will be curtailed to that

extent. Should their recommendation be final or should it be approved by the Syndicate? That is another matter. So far as I am concerned, the constitution of the Appointment Board should be such that it should include men of character and their selection for all practical purposes be final.

Sir, I do not want to take much time. I have explained whatever I have felt and with these remarks and observations I have made, I think we can put this Bill on a statutory basis.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ (ಬಸವನಗುಡಿ). — ಸ್ವಾಮಿ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮನೋದಯನ್ನು ನಾನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಆರಂಭವಾಗಿ ನುಮಾರು 100 ವರ್ಷಗಳಾಗಿವೆ. 1857ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ದೊಡ್ಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದುವು. ಅವು ಮದ್ರಾಸ್, ಬೊಂಬಾಯಿ ಮತ್ತು ಕಲ್ಕತ್ತಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು. ಈಚೆಗೆ ಅನೇಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಕ್ರಮಕ್ರಮೇಣ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದುವು. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು 1916ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಯಿತು. ಇದು ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಬೇರೆ. ಈಗ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿರತಕ್ಕ ಸ್ಥಿತಿ ಬೇರೆಯಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಶಾಜನಕವಾದ ವಾತಾವರಣವುಂಟಾಯಿತು. ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಕೆಲವೇ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿಯು ಬಹಳ ಪ್ರಶಂಸೆಗೆ ಪಾತ್ರವಾಯಿತು. ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಕೆಲವು ವಿದ್ಯಮಾನಗಳ ಕಾರಣಗಳಿಂದಲೂ, ಅಖಿಲಭಾರತದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಕಾರಣಗಳಿಂದಲೂ, ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳ ಕಾರಣಗಳಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪ್ರಗತಿಯು ವಿಷಯವಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಟೀಕೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಬಂದುವು. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದಂಥ ಹೊಸ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋದುದು ಎಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಹಿಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಏನೇ ಇರಲಿ ನಮಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದಮೇಲೆ, ಅಖಿಲ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಈಗಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನುಗುಣವಾಗಿ ರೋಪಿಸಲು ಒಂದು ಕಮಾಂಡನ್ನು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ನೇಮಿಸಿದರು. ಆ ಕಮಾಂಡ್‌ನಿಗೆ ಸರ್. ರಾಧಾಕೃಷ್ಣಣ ಅವರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಮಹನೀಯರು ಅದರ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ವರದಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಂಥವೇ ಆಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸುಧಾರೆ

(ಶ್ರೀ ಪಿ. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ.)

ಣೆಯಲ್ಲಿ ಅನಕ್ಕೆ ಇರುವ ಸರ್ವರೂ ಒಂದು ಸಾರಿಯಾದರೂ ಒದಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ದೇಶಕ್ಕೂ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಈ ಕಮಿಷನ್ನಿನ ವರದಿಯನ್ನು ಆಗಾಗ ಓದುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಇಂಡಿಯಾದೇಶದ ಯಾವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳು ಬಹಳ ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಆದರ್ಶಯುತವಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ನಮಾಜದ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಒಂದು ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವುಳ್ಳ ಸಮಸ್ಯೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಮಾಜವನ್ನು ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ನಮಾಜ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ರೀತಿಯನ್ನು ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. Action and reaction ಎಂದು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಹೊತ್ತು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮನೋದೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ತತ್ವಗಳನ್ನು ನಾವು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಬಲವಾದ ಒಂದು ದೋಷವಿದೆ, ಅದನ್ನು ಆ ಕಮಿಷನ್ನಿನವರು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

Sri Radhakrishnan's report—page 5.

"The wonder is not that the universities have fallen short in many respects, but that they have achieved some measure of success in several directions. But this is no cause for complacency. The marked deterioration of standards in teaching and examinations and increasing dissatisfaction with the conduct of university administration and elections to university authorities are matters of great concern. The universities as the makers of the future cannot persist in the old patterns, however valid they may have been in their own day. With the increasing complexity of society and its shifting pattern, universities have to change their objectives and methods, if they are to function effectively in our national life. A policy of drift in the vague hope that if the universities are granted full autonomy and are permitted to pursue their own ends with intelligence and imagination, higher education will take care of itself, will be dangerous."

ಈ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಏಕೆ ಓದಿದನೆಂದರೆ, autonomy ಎನ್ನುವ ಪದವನ್ನು ನಾವು ಯಾವ ರೀತಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದನ್ನು ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಹೊತ್ತು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ನುಮಾರು 50 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನಾವು ವರ್ಷ ವರ್ಷವೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬೊಕ್ಕಸದಿಂದ ಇದರ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಈ 50 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕಂದಾಯ ಕೊಡತಕ್ಕ ಪ್ರಜೆ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕಂದಾಯ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಯ ಆಶೋತ್ತರಗಳು ಈ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಈಡೇರುತ್ತವೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ autonomy ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದು, ಯಾವ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ ಕಾರಣ ಈ ಕಮಿಷನ್ನಿನವರೂ ಕೊಡತಕ್ಕ autonomy ಕೊಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಭಾರತೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೂ ಪರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿಖ್ಯಾತ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಆಕ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್, ಕೇಂಬ್ರಿಡ್ಜ್, ಯುನೈಟೆಡ್ ಸ್ಟೇಟ್ಸ್‌ನ ಹಾರ್ವರ್ಡ್, ಪ್ರಿನ್ಸ್ಟನ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೂ ಇಂಡಿಯಾದೇಶದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೂ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ಶಿಶುಗಳು, ಸರ್ಕಾರದವರು ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಮಕ್ಕಳು, ಆದುದರಿಂದ ಇವು ಸರ್ಕಾರದ ಪೋಷಣೆಯಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಬೆಳೆದ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮುಂದೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಇವುಗಳು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಕಾಲಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಬೇಕು, ಸ್ವಂತ ನಿಧಿಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಂತ ನಿಧಿಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆದಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದ ಕರ್ಣಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ನಿಧಿಯನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಅದು ಕೊನೆಗೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೆ ಬಹುಕಾಲ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ತಮ್ಮ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ತಾವು ನಿಂತುಕೊಂಡು, ನಿಧಿಯನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯ, ಕಂದಾಯ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ಸಹಾಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಬೇಕೇ ಬೇಕೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ autonomy ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಸಾಮಾನ್ಯ ತತ್ವಗಳ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಈ ಮನೋದೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂದೆ ವಿವರವಾಗಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ತತ್ವದ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಧಾಕೃಷ್ಣ ವರದಿಯ 346ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

Sri Radhakrishnan's Report—page 346.

“Communalism and Favouritism to be banned.—Elsewhere we have discussed the unfortunate effects of communalism, the system of quotas, and discriminatory practices in the admission of students to universities and colleges. It cannot be made too emphatic that we think all universities should be free and their advantages equally available to the deserving, and the disintegrating tendencies of communalism and all forms of favouritism banished. Any other course is a denial, at least in part, of the conception of a University. The Declaration of Human Rights adopted by the United Nations last December has a clause “There shall be equal access to higher education on the basis of merit.”

ಸ್ವಾಮಿ, ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಚರ್ಚೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿರಬಹುದು. ಅದುದರಿಂದ ಇದರ ಚರ್ಚೆಗೆ ನಾನು ಈಗ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬಹುದು. ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಇವು ನಿಜವಾಗಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೆಳೆಸತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವವರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು. Communalism and favouritism ಇರಬಾರದೆಂಬ ಮೂಲ ತತ್ವವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ದೊರೆಯತಕ್ಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಕೆಲವು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಾರಾನುಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ favouritism and communalism ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವವರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು Social Service ಅಥವಾ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯ ವಿಷಯ. ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀ ಇಮಾಮ್ ಸಾಹೇಬರು ಈಗಾಗಲೇ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಮಾಜಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿರಾಶಿ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಕ್ರಮವನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಡಿಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಾಲ ಅವರು ಸಮಾಜಸೇವೆ ಮಾಡಿರಬೇಕೆಂದು ಈ ಮನೋದೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಮನೋದೆಯ 17ನೆಯ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರ ನಮೂದಾಗಿವೆ.

“Other powers of the Senate—
..... (m) to confer Degrees, Diplomas, Certificates and other academic distinctions on persons who shall have rendered for such period not exceeding one year such

service as may be prescribed by the Social Service Board.”

ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಇದೇ ಮನೋದೆಯ 19 ನೇ ಘಟದಲ್ಲಿ 30, 31, 32 ಮತ್ತು 33 ನೆಯ ಕ್ಲಾಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಲಮುಗಳಿವೆ. ಸಮಾಜಸೇವೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಅಗತ್ಯ. ಆದರೆ ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಒಂದು ವರ್ಷ ಸಮಾಜಸೇವೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಡಿಗ್ರಿ, ಡಿಪ್ಲೊಮಾಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಇದು ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಸಂದೇಹಾಸ್ಪದವಾದ ವಿಷಯ. ಒಂದು ವರ್ಷ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ 15-16 ವರ್ಷವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬಾಲಕರಿಗೆ ಸಮಾಜಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯುಂಟುಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕ. ಅವರಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬೇಕು. ಸಮಾಜಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೇಮ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಅಪ್ಪುಪ್ಪು ಬರಲಾರದೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ನಾನು ವಿದ್ಯಾಪರಿಣತನಲ್ಲ. ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೇ ಆಗಲಿ ಬಲಾತ್ಕಾರವಾದಿದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಆದರ ಮೇಲೆ ದ್ವೇಷ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗದೆ ಇರಬೇಕಾದರೆ ತಾವೇ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕು. ಬೇಕಾದರೆ 20 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಒದಗಿಸಲಿ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ Holiday Camps ಮಾಡಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ತಿಂಡಿತಿರ್ಥಗಳಿಗೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿ, ಅವರು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೊಡನೆ ಬೆರೆದು ಸೇವೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪಹಣ ಬರ್ಚಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಂತ ಬರ್ಚಿನಿಂದ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದರೆ ಇದು ಸಾಧ್ಯವೆ ಎಂಬುದು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕಾದ ವಿಷಯ. ಅವರು ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆರೆಸಿ ಸ್ವಂತ ಬರ್ಚಿನಿಂದ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿ ಸಹಾಯಮಾಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವೈಂಪೆಂಡ್ ಕೊಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೊನೆಯಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ 60 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ 720 ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮೂರು ಸಾವಿರವೋ ಐದುಸಾವಿರವೋ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಪದವೀಧರರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಏನೂ ಸಂಬಳ ಕೊಡದೆ ಬಲಾತ್ಕಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಈ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬೋರ್ಡನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

Mr. SPEAKER.—The House will now adjourn for Lunch and reassemble at 3-30 P.M.

The House adjourned for Lunch at Three of the Clock and met again at Thirty Minutes past Three of the Clock.

[Mr. SPEAKER in the Chair.]